

Arrest

nr. 162 528 van 22 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 2 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 september 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 4 april 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 2 mei 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.04.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 13.11.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 10.12.2010. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 10.12.2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift d.d. 19.02.2013 (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 13.11.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"(...) - Schending van de materiële motiveringsplicht

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel :

- Schending van artikel 9ter :

In de bestreden beslissing motiveert verweerder (stuk 1):

(...)

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat op 13/11/2012 reeds een beslissing werd genomen aangaande een vorige machtiging tot verblijf.

Dat in deze beslissing uitgebreid zou ingegaan zijn op de gezondheidstoestand van verzoekster en dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst zouden zijn onderzocht.

Dat deze beslissing nooit aan verzoekster werd betekend.

Dat verzoekster, waarvan de verblijfsdocumenten niet werden verlengd, maar die ernstig ziek is, om deze reden een nieuwe aanvraag heeft ingediend op 04/04/2013.

Dat zij geen kennis heeft van de negatieve elementen die in de beslissing van 13/11/2012 werden aangehaald en dat zij uit de beslissing van 02/05/2013 deze elementen ook niet kan afleiden.

Minstens schendt deze beslissing dus manifest het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Dat de ziekte van verzoekster een permanente opvolging eist en een zeer specifieke behandeling vraagt dewelke niet in het land van herkomst ter beschikking staan.

Tevens beschikt verzoekster niet over de nodige financiële middelen om zulk een behandeling in haar land van herkomst te volgen.

Ter staving van haar kritieke gezondheidstoestand heeft zij zeer preciese medische attesten neergelegd. (zie administratief dossier).

Dat het attesten van de behandelende artsen zeer duidelijk zijn;

Dat in geval verzoekster er gedwongen wordt terug naar haar land van herkomst te vertrekken, dit een schending van art 3 van het EVRM zou zijn, daar zij haar behandelingen zou moeten stop zetten, wat haar leven in gevaar zou brengen, zoals het uit de neergelegde attesten blijkt.

Dat uit de bestreden beslissing geenziens blijkt waarom het advies de arts van verzoekster niet wordt gevolgt.

Minstens kan de motivatie van de bestreden beslissing niet worden geschraagd door het administratief dossier zodat de motivatieplicht alsook art. 9ter Vw wordt geschonden.

Dat "Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS nr. 17411 van 3 februari 1976). Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht (Cass. 4 januari 1973, R.W. 1972-1973,1279)."

(A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en 1 VANDELANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 53)

Onderhavig middel is dan ook gegrond. (...)"

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vergt in casu onderzoek naar de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart *"wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling"*. Deze bewoordingen zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen eerder genomen beslissingen.

Verzoekende partij betwist niet dat de elementen die zij thans heeft ingeroepen bij haar aanvraag van 4 april 2013 dezelfde zijn als deze die zij heeft ingeroepen bij haar aanvraag van 10 december 2010. Zij betoogt slechts dat zij nooit betekening heeft gekregen van de beslissing inzake haar aanvraag van 10 december 2010, maar dit kan geen afbreuk doen aan het determinerend motief dat de aanvraag onontvankelijk moet verklaard worden omdat het gaat om dezelfde elementen die reeds eerder werden ingeroepen. Het gegeven of er al dan niet al een beslissing is gevallen in kader van die voorgaande aanvraag, doet niet ter zake.

2.6. Waar verzoekende partij voorts wijst op de ernst van haar aandoening en meent dat niet blijkt waarom het advies van de behandelende artsen niet wordt gevolgd en aldus in essentie betoogt dat de aanvraag ook ten gronde had moeten onderzocht worden wijst de Raad er evenwel op dat in de thans voorliggende beslissing geen uitspraak wordt gedaan of verzoekende partij al dan niet lijdt aan een ernstige aandoening, maar dat in casu vastgesteld werd dat zij haar medische aandoening reeds in het kader van een eerdere aanvraag heeft aangehaald, zodat in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet het bestuur niet anders vermag dan de aanvraag onontvankelijk verklaren. Het

betoog van verzoekende partij dat in casu de medische aandoening ernstig is en ten gronde had moeten onderzocht worden, druist in tegen de bepaling van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet en kan niet aangenomen worden. Het ganse betoog van verzoekende partij over het feit dat de aandoening is en het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in het land van herkomst is bijgevolg niet dienstig. Immers, nu verzoekende partij niet betwist dat het om dezelfde medische toestand gaat zodat de verwerende partij in casu artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet correct heeft toegepast, dient zij geen verder onderzoek te verrichten naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Meer nog, in voornoemde bepaling gaat het om een gebonden bevoegdheid, wat *in concreto* betekent dat wanneer de gemachtigde vaststelt dat “*de ingeroepen elementen (...) reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk*”, hij niet anders kan dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zonder nog verder de eventuele beschikbaarheid of toegankelijkheid van enige medische behandeling in het land van herkomst na te gaan. Om die reden is het betoog van de verzoekende partij aangaande het gebrek van behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet dienstig. Verzoekers kritiek kan geen afbreuk te doen aan het determinerende motief van de thans bestreden beslissing en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

2.7. Waar verzoekende partij nog stelt dat een uitwijzing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg kan hebben, dient te worden aangestipt dat er van een uitwijzing in casu geen sprake is. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag tot medische regularisatie enkel onontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in en al zeker geen uitwijzing van de verzoekende partij. In die zin kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing worden vastgesteld. Ten overvloede wijst de Raad erop dat, waar verzoekende partij stelt dat een uitwijzing naar haar land van herkomst, waar de vereiste behandeling niet in dezelfde mate beschikbaar is als in België, artikel 3 van het EVRM zou schenden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in medische dossiers de lat extreem hoog legt alvorens een schending van dit artikel te aanvaarden (cfr. EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10, Josef / België ; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh Ekale Mwanje / Belgique en RvS 28 november 2013, nr. 225.633). Hoewel het EHRM vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De vreemdeling kan volgens de thans geldende rechtspraak van het EHRM worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft volgens het EHRM geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan. In casu kan de Raad niet vaststellen dat uit het betoog van verzoekende partij aangaande de ziekte dergelijk vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal karakter van haar aandoening blijkt, zij voert dit evenmin zelf aan, zodat een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

2.8. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER